

Valyon László
FÉNY ÉS ÁRNYÉK

VERSEK 1967-1973

1998-2015

Vöröslő fényben izzó kővilág
Hol kőtől kőig vánszorgok tovább
Tüdőm zihál szívem vadul dobog
A testemen sós izzadság csorog
Nem tudom honnan és mióta már
Kőtől kőig csak vánszorgok tovább

Agyamban más cél semmi sem maradt
Csak menni kell e bíbor ég alatt
Mert fel kell vennem egy apró követ
Meg kell mozdítanom egy porszemet
Nem tudom honnan és mióta már
Kőtől kőig csak vánszorgok tovább

De bármily apró követ megfogok
Válnak belőle kőkolosszusok
Ha megérintek én egy porszemet
Azt mozdítani többé nem lehet
Nem tudom honnan és mióta már
Kőtől kőig csak vánszorgok tovább

Nem tudom honnan és mióta már
Kőtől kőig csak vánszorgok tovább
Ha megérintek én egy porszemet
Azt mozdítani többé nem lehet
Nem tudom meddig nem tudom hová
De menni kell csak menni kell tovább

EGY RÉGI JÓ BARÁTHOZ

Gondolsz-e arra néha még barátom,
Füledbe cseng-e még a régi dal,
Mi nékem gyakran itt bujkál a számon,
Ki is bukkanva olykor hangosan.

Emlékszel arra, mily szép volt a május,
És hogy daloltuk, zengtük: „Hej, vivát!”
S örök virágzást, áldást kérve rájuk,
Köszöntöttünk hazát és iskolát.

Hazát és iskolát, és azt a májust,
Már nem felejtetted el te sem soha,
Tudom, a dalnak, bár sokat kiálltunk,
Füledbe cseng még mindig dallama.

Lehetsz te tőlem bármily messze távol,
E dallam engem elröpít oda.
Örökre hozzád kapcsol már, barátom,
Az ifjúságunk legszebb májusa.

TAVASZ

Elém toppant az utcasarkon,
És nevetett, mert meglepett.
Vállára loptam egy csöpp csókot,
Adott érte egy nyaklevest.

Belém karolt, aztán hallgattam,
A macskájáról mit mesél.
Baktattunk felfelé a hegyre,
Pernyét hozott a kerge szél.

Füstoszlop szálldogált egy kertben.
Megálltunk, néztük csendesen.
Felém fordult, rebbenő szemmel,
És fellángolt a szerelem.

NYÁR

A nyári szellő épp csak meglegyint,
Egy pillanat, már tovább is suhan.
Az ajkadon egy ág árnyéka ring,
Karomban alszol, csend és béke van.

Amíg fejed vállamba fészkeled,
Keverve árnyakat és fényeket,
Felettünk a diófa-levelek,
Álmatag lassú táncot lejtének.

A tenyeremen dobog a szíved.
Halk altatót zsongnak a darazsak.
A cefrés szilvaillat ellibeg.
Suhan a szellő, boldog pillanat.

ŐSZ

A Rózsadombon hullanak a lombok,
Hideg ősz-szagot kavar a szél.
A hullt avarban egymagam bolyongok,
Tompán lüktet fejemben a vér.

Nyirkot és ködöt szitálnak az ágak,
Sárba hull minden, mikor leér.
Fakuló emlékek, fonnyadó vágyak,
Szívem nem gyűlöl, és nem remél.

Lépkedek, zúzom az ázott levelet,
Elhagytál, belep mindent a sár.
Mégis valamit makacsul keresek,
A fán egy varjú azt mondja: kár.

TÉL

Én már csak nevetek magamon.
E szellelbélelt vén kujon,
A tél, megtréfált engem nagyon.
Mit tett velem, én nem tudom.

Már semmi kedvem nincs merengve
Mászkalni a domboldalon.
Az utcasarkon dideregve
Rágódni kihűlt vágyakon.